

Italien: Tremonti og Sgarbi lancerer nyt italiensk parti, men efterlader et manglende led

7. sept., 2017 – Den tidligere italienske finansminister Giulio Tremonti har lanceret en ny politisk bevægelse ved navn »Rinascimento« (Renæssance; genfødsel), sammen med Vittorio Sgarbi, en kendt kunstekspert, hvor ideen er at genoplive Italiens nationale identitet og suverænitet, baseret på Renæssancens ideer. De har udgivet en bog, *Rinascimento*, hvor Sgarbi adresserer historien og Tremonti adresserer den nuværende, politiske del. Selv om bogen allerede er ude, vil Tremonti og Sgarbi officielt præsentere bogen og bevægelsen den 13. sept.

Bogen 'Rinascimento', skrevet af Tremonti og Sgarbi

Bogen begynder godt: Brunelleschi. Fra dette udgangspunkt, der fremlægges som højdepunktet af renæssanceideen om videnskab og skønhed, gennemgår Sgarbi hele spektret af renæssance- og postrenæssancekunstnere, men mere som et katalog end som et stykke arbejde, der er orienteret mod en opgave.

Med hensyn til den Europæiske Union kræver Tremonti, at man går tilbage til Romtraktaten, hvor suverænitetsindrømmelser blev beskrevet som »undtagelser« og ikke normalitet og kun skulle gennemføres »som sidestillet« (med traktaten, og altså ikke stå over denne, -red.). Han kræver heller ikke udtrykkeligt Glass-Steagall. Man har det indtryk, at det, han

ikke siger, er vigtigere end det, han siger:

For eksempel kræver han investeringer for Afrikas vedkommende, som en løsning på migrationskrisen, men den eneste, konkrete forholdsregel, han foreslår, er at afsætte 1 % af EU's indtægter fra merværdiafgift som hjælp til Afrika. Efter en beskrivelse af dette erkender han imidlertid, at det ikke ville være tilstrækkeligt, og at det, vi virkelig har brug for, er store projekter, men han forklarer ikke dette yderligere.

Med hensyn til Kinas rolle i Afrika er han mere moderat end han har været for nylig, hvor han har advaret om kinesisk ekspansion. Han siger, at Europa må blive involveret med Kina i Afrika og ikke overlade Afrika til kineserne alene.

Denne artikels forfatter har det indtryk, at bogen blev skrevet i hast. Det er f.eks. en spektakulær mangel, at Machiavelli helt er udeladt. *EIR* spurgte Sgarbi om dette gab, da vi havde lejlighed til at tale med ham på et kulturelt arrangement den 2. sept. Sgarbi, der er en narcissist, men også en anti-snæversynet person (inkl. EU- og LGBT-snæversyn), sagde, Machiavelli »måske manglede«, fordi Sgarbis opgave var at tage sig af den figurative kunst og arkitektur, hvorimod den nuværende, politiske del var Tremontis opgave.

Denne mangel var muligvis utilsigtet, men den reflekterer bogens utilstrækkelighed mht. at repræsentere et faktisk instrument til at opnå det mål, som er bogens forfatteres erklærede mål. Det gode er, at bogen vil fremprovokere en national debat, hvor LaRouche-bevægelsen vil intervenere som en autoritet.

At genoplive Italiens identitet og suverænitet vil sige at fokusere på den røde linje, der gennemløber Renæssancens giganter med det formål at identificere den italienske identitets generelle karaktertræk som *imago viva Dei* (i Guds billede), som Dante karakteriserede det i sin Guddommelige

Komedie, og Brunelleschi i sine arkitekturmesterværker, baseret på anti-empirisk videnskab. I denne forbindelse er Machiavelli det manglende led, som det rammende beskrives af Friedrich List i hans afhandling om den politiske økonomis nationale system (*Das nationale System der politischen Ökonomie*).

Foto: Giulio Tremonti (venstre) og Vittorio Sgarbi. I midten detalje fra maleriet Den skumfødte Venus, malet af Sandro Botticelli i 1486.